

[Mimi Jakobsen]

brejder ikke lærerne denne resignation, for det er politikerne, der har skabt baggrunden for den resignation, men det er det, at vi kræver af disse lærere, at de skal nå 10–20–30 ting til, som de ikke skulle for 10 år siden, uanset at loftet over det økonomiske er det samme, der giver resignation.

Det er også et spørgsmål om arbejdsglæde. Man nægter mange elever den arbejdsglæde, det er at mærke konkret f. eks. ved en prøve: i dag er jeg dygtigere til noget, end jeg var i går. For 8 dage siden kunne jeg ikke forstå dette her, nu forstår jeg det – det har vist sig – og jeg bliver rost for det. Ja men det er da et elementært behov, som alle har, og som udmærket kan udmønte sig i disse små jævnlige prøver, men som også udmøntrer sig i, at læreren får tid til at kontakte den enkelte elev i undervisningsforløbet og checke de ting af. Det er den arbejdsglæde, jeg føler man tager fra eleverne.

Det er også den gensidige respekt. Der går ingen centrum-demokrater omkring på denne jord, som ønsker, at vi skal tilbage til en skole, hvor eleverne sad og var bange for deres lærere, men vi ønsker den gensidige respekt, den forståelse hos eleverne af, at læreren er den voksne, der har overblikket. Det forfærdelige begreb, der hedder »lærercentreret undervisning«, er ikke så forfærdeligt, for hvis ikke læreren styrer udviklingen i en klasse, hvem gør det så? Ja, det gør de 3–4 skrappe fyre nede på bageste række – jeg beklager over for de mandlige ordførere, men sådan er det jo altså desværre som regel. Det er dem, der kommer til at styre, og de har ikke overblikket, og så går det ud over de svage. Det er derfor, det er piske-nødvendigt, at man ikke i demokratiseringens hellige navn opgiver det, der hedder lærercentreret undervisning. Hvad i alverden skulle det ellers være?

Der har været megen debat om slaskeriet i folkeskolen. En elev fra Helsingør rejste et problem, og det blev der som sædvanlig, var jeg lige ved at sige, et stort avisboom ud af. Jeg forstår godt, at slaskeriet finder sted, fordi det er en resignation hos lærerne, men jeg kan alligevel ikke acceptere det, for det er tilbagemeldingen fra samfundet til den elev: vi er da ligeglade med dig; vi er da ligeglade med, om du afleverer dine prøver i dag eller i morgen. Vi tager os ikke af dig; du kan hænge på, eller du kan lade være. Vi må ha-

ve nogle højere ambitioner, læreren må som repræsentant for skolen i klasseværelset sige: ja men det er ikke mig lige gyldigt, om du afleverer. Det er vigtigt, at du gør det og det. Det er vigtigt for mig, det er vigtigt for dig selv, og det er vigtigt for klassen som helhed.

Ministeren sagde, at folkeskolen ikke er sattet bagud pædagogisk for de private skoler. Nej, det er sikkert rigtigt, og jeg er lige ved at sige desværre. Det vil jeg gerne uddybe. Jeg vil protestere imod, at en lang række af de pædagogiske forsøg, som finder sted i folkeskolen, finder sted i folkeskolen, men jeg ville med sindro se på, at de fandt sted i de private skoler, hvor man ikke har holdningskrisen i nær så høj grad, og hvor man har de lave klassekvotienter. Lad dog privatskolerne prøve disse ting; de kan prøve med samlæsningen og med årgangsdelingen, der bliver brudt op. Der kan man sagtens undervise en 3. klasse og en 4. klasse i et eller andet sammen. Men man må ikke tro, at det uden videre lader sig overføre til folkeskolen, for det gør det ikke. Værdien af privatskolerne er jo netop den nære kontakt, kendskabet.

Det kan godt være, at klassekvotienterne ikke har den store betydning, men den lille skole har. Det, at man kender skolens lærere, det, at man som forældre hele tiden kan følge med i, hvad der sker omkring ens barn, og ikke bliver overrumplet af nogle fantastiske fine videnskabelige rapporter om, at nu er der lavet det og det integrationsforsøg, og nu er der lavet det og det, som man ikke forstår. Det er det, der sker, og det er derfor, forældrene står af og siger: ja men vi forstår ikke, hvad det er, I gør med vores børn, og derfor sætter vi barnet over i en privatskole, hvor omgivelserne er så små, rammerne er så snævre og få mennesker omgiver vores børn, at vi kan nå at snakke om, hvad det er, der sker.

Det sidste, jeg vil have lov til at sige, er: lad nu være med at misunde privatskolerne de lave klassekvotienter. Vi havde for ca. 1 år siden en debat om Johannesskolen her. Den skal jeg ikke fordybe mig mere i, men vil bare understrege følgende: Johannesskolen er det mest elendige bygningsværk, der står i Frederiksberg kommune, det tror jeg roligt vi kan blive enige om. Lærernes arbejdsrum er indrettet på et gammelt toilet, og der er elevundervisning i kælderlokaler, hvor